

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci žalobce **P.Š.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2015, č.j. DSH/4731/15,

t a k t o:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 22.4.2015, č.j. DSH/4731/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Domažlice (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 17.2.2015, č.j. MeDO-9077/2015-Václ (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce) a provedený záznam byl potvrzen.

II.

Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil třemi skupinami žalobních bodů.

V první skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání*“, žalobce namítal, že byl postupem správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce předně konstatuje, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání s tím, že do deseti pracovních dnů bude odvolání doplněno o konkrétní odvolací důvody a o vady shledané ve vydaném rozhodnutí. Toto správní orgán nereflektoval a ani žalobce nevyzval k doplnění podaného odvolání, tak jak je ustálenou praxí správních orgánů ve shodných či obdobných věcech. V tomto dal žalobci za pravdu i žalovaný, který takto vadný spisový materiál vrátil prvoinstančnímu orgánu k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. Je tedy zjevné, že již prvoinstanční orgán se věcí nezabýval dostatečně a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisového materiálu.

Ve druhé skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nereflektování odvolacích důvodů*“, žalobce namítal, že se žalovaný naprosto nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014, vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ve věcech shodných či obdobných - rozhodnutí ze dne 22.10.2014, č.j. MSK 126113/2014, ze dne 12.11.2014, č.j. MSK 121761/2014 - vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, kdy toto činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Obdobný postup vyplývá již z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19.1.2015 č.j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, kdy městský úřad odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly učiněny na základě nezpůsobilých podkladů. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, kdy dle této zásady by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct (!), se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (precedens), užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsáním způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný

správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

Ve třetí skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“ žalobce namítal, že v odvolání napadá jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu žalovaný uvádí, že tyto posuzovat nemůže, byť praxe popsána v bodě předcházejícím vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Příložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677, která nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci. Dle žalobce není podklad způsobilý zejména v následujících případech: i) Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) či ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. ii) Dále v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“. Dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je zákonem stanovenou povinností řidiče být za jízdy

připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla; v případě nepřipoutaného spolujezdce se sice jedná o přestupek, ovšem takový přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. iii) Obdobně i v případě nezastavení na signál stůj, není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*jízda na červenou aj.*“. Dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je zákonem stanovenou povinností řidiče povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace, případně dle § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona povinnost na signál s červeným světlem „*Stůj!*“ zastavit vozidlo před dopravní značkou „*Příčná čára souvislá*“, „*Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!*“ a „*Příčná čára souvislá s nápisem STOP*“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost a skutečně se přestupku dopustil tím, že nerespektoval pokyn stůj, nikoli „*jel na červenou*“. iv) Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o silničním provozu. v) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku. Žalobce konečně uvedl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu (č.j. 4 As 127/2014-39) vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem je v tomto rozsudku přesně vymezena. Z daného rozsudku však vyplývá, že je třeba takovéto podklady posuzovat individuálně a není možné popisy skutku v rozhodnutí paušalizovat. Z rozsudku též vyplývá skutečnost, že správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu ve svém rozhodnutí podrobně vyjádřil ke všem odvolacím důvodům i k rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Dále žalovaný uvedl, že pokutové bloky, jejichž ověřené kopie jsou součástí spisové materie, obsahují veškeré náležitosti pro to, aby mohly na jejich podkladě být zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče. Ve spisové materii se nacházejí pokutové bloky, které prvoinstanční orgán vyžádal ke všem přestupkům, kterými byla dosažena hranice 12 bodů v evidenci řidiče. Pokutové bloky, které žalobce ve svém vyjádření uvádí (jejich série a čísla), součástí spisové materie nejsou, přestože zde byly shromážděny všechny pokutové bloky, které žalobce namítá. K použité zkratce „R“ jako označení přestupku rychlosti žalovaný uvádí, že v případech těchto pokutových bloků, které spisová materie obsahuje, je vždy z celkového kontextu zcela zřejmé, že se jedná o přestupek překročení rychlosti, jelikož zkratka „R“ je doplněna údaji o stanovené a překročené rychlosti a výsledné rychlosti po odečtu. Dále je zde uvedeno zákonné označení přestupku. Skutečnost, že se v tomto případě jedná o překročení rychlosti, je zcela jednoznačná a je nezaměnitelná s žádným jiným přestupkovým jednáním, které by

žalobce případně spáchal. Stejná situace, že popis přestupkového jednání je sice v některém případě zkratkovitý, ale zřetelný tak, že jej nelze zaměnit s jiným přestupkovým jednáním, se opakuje i v ostatních případech, které žalobce zmiňuje. K této problematice se vztahuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9. 2012, č.j. 7 As 94/2012-20, kde je uvedeno, že „...s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé nebo zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ustanovení § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobce ani ve svém odvolání, ani v žalobě neuvádí konkrétní důvody, v čem přesně spatřuje nesprávnost některého z pokutových bloků, přičemž údajně nesprávně vyplněné pokutové bloky vyjmenované žalobcem, resp. jejich série a čísla se ve spisové dokumentaci nenacházejí. Dále žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že považuje za nesprávný argument, že žalobce svým podpisem stvrdí souhlas s provedeným blokovým řízením. Naopak k tomuto žalovaný uvádí, že bez podpisu žalobce by blokové řízení vůbec neproběhlo, jelikož podpis přestupce je nedílnou součástí pokutového bloku, kdy okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Žalovaný na základě výše uvedeného trvá na tom, že shromážděné pokutové bloky obsahují všechny náležitosti pro to, aby na základě nich mohl být zaznamenán příslušný počet bodů do registru řidičů.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání.

Žalovaný při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních, žalobce se k jednání s omluvou nedostavil.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce podal dne 9.3.2015 blíže neodůvodněné odvolání. Prvoinstanční správní orgán výzvou ze dne 10.3.2015 k odstranění vad odvolání, resp. o „doplnění odvolacími důvody, tj. v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo

nesprávnost rozhodnutí, důkazními návrhy“, vyzval žalobce k odstranění vad. Podáním ze dne 26.3.2015 žalobce vady odvolání odstranil.

Skutečnosti tvrzené žalobcem se zcela rozcházejí s průběhem správního řízení týkajícího se žalobce. Žalobce byl prvoinstančním orgánem vyzván k odstranění vad odvolání, žalovaný spisový materiál nevracel prvoinstančnímu orgánu k doplnění odvolacích důvodů. Z těchto neexistujících skutečností tak nemohl nastat důsledek, který žalobce z jím tvrzeného dovozoval, totiž, že *„má být zjevné, že již prvoinstanční orgán se věcí nezabýval dostatečně a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisového materiálu“*.

Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, již prvoinstanční orgán od příslušných správních orgánů vyžádal rozhodnutí, která byla podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„v řízení o námitkách byly v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 5 As 39/2010 všechny úkony, které byly potřebné pro účely kontroly správnosti napadeného záznamu. Od příslušných orgánů Policie ČR byly vyžádány pokutové bloky a údaje na nich byly porovnány s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a s údaji uvedenými v evidenci, kdy bylo zjištěno, že tyto údaje spolu ve vzájemné souvislosti plně korespondují“*. Žalovaný dále uvedl, že *„k odvolacímu důvodu, že se správní orgán v odkazu na ustanovení § 123 zákona č. 361/2000., o provozu na pozemních komunikacích nezabýval celkovým skutkovým stavem věci a nezajistil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí především i způsobilé podklady rozhodnutí ve věci záznamů v bodovém hodnocení řidiče odvolací správní orgán uvádí, že správní orgán I. stupně jak je již výše uvedeno vyžádal pokutové bloky k namítaným přestupkům, jejichž prověřením bylo zjištěno, že body do bodového hodnocení řidiče byly zaznamenány správně a na podkladě vydaných platných rozhodnutí. Dále bylo zjištěno, že všechny pokutové bloky obsahují veškeré potřebné náležitosti, jsou jasné a srozumitelné a tedy způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Dále k této věci odvolací správní orgán uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 96/2008- 44 je zřejmé, že „správní orgán rozhodující v řízení námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o provozu na pozemních komunikacích) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (t.j. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu ustanovení § 123b odst. 1,2 zákona o provozu na pozemních komunikacích) a zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu č. 361/2000 Sb. V případě všech namítaných přestupků odvolatele se rozhodně ve spisové dokumentaci tento způsobilý podklad pro záznam bodů ve formě pokutových bloků nachází, k odvolacímu důvodu, že by snad rozhodnutí bylo nesrozumitelné pro příslušníky jiné vrstvy lidské společnosti, než vrstvy odborné odvolací správní orgán uvádí, že v rozhodnutí nejsou užity žádné výrazy, které by byly pro běžného občana nesrozumitelné. Správní orgán I. stupně tvoří všechna rozhodnutí tak, aby rozhodnutí bylo srozumitelné pro běžného občana, nikoli například jen pro „odbornou veřejnost“. Rozhodnutí jsou vydávána v tomto případě pro řidiče, kteří jsou běžnými občany České republiky, odvolací správní orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a nezjistil pochybení týkající se nesprávně zapsané právní normy, na*

které je v odvolání poukazováno. K tomuto odvolací správní orgán dále uvádí, že pokud by nastala taková situace, kdy by byla právní norma chybně zaznamenána ve smyslu, že za zkratkou Sb., by chyběla čárka a nacházela se zde pouze tečka, nejedná se o chybu takového charakteru, která by zapříčinila nezákonnost rozhodnutí. K vyjádření odvolatele, že správní orgán musí postavit najisto, že se přestupkového jednání dopustil ten, kdo má být za toto jednání postižen a existuje-li pochybnost, nelze jej za přestupek postihnout odvolací správní orgán uvádí, že s tímto tvrzením plně souhlasí. Musí ale zároveň dodat, že v případě přestupkových jednání odvolatele tato pochybnost po celou dobu řízení nenastala. Správní orgán I. stupně vyžádal od příslušných orgánů Policie ČR pokutové bloky, jejichž kontrolou bylo zjištěno, že ve všech případech byla osoba přestupce jednoznačně ztotožněna, a to dle občanského, či řidičského průkazu a rovněž na všech pokutových blocích se shodují osobní údaje přestupce s jeho skutečnými údaji. Není tedy možné, aby v případě těchto přestupků došlo k záměně osoby, která přestupek spáchala. K dalšímu odvolacímu bodu odvolací správní orgán uvádí, že v tomto případě pro záznam bodů do registru řidičů existoval způsobilý podklad. Body byly zaznamenány nejprve na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, či na základě pravomocného rozhodnutí, ale jak je již výše uvedeno, správní orgán I. stupně si v rámci námitkového řízení vyžádal rozhodnutí, která byla ve věci těchto přestupků vydána (pokutové bloky) a tyto porovnal s oznámeními o uložení pokuty a se záznamy v evidenci řidičů. Rozhodnutí ve věci je v tomto případě způsobilým podkladem pro záznam bodů. Způsob přezkumu bodových záznamů popisuje správní orgán I. stupně na straně č. 3 napadeného rozhodnutí. Jak je již výše uvedeno, přezkoumané pokutové bloky obsahují veškeré náležitosti pro to, aby mohly na jejich podkladě být zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče, a obsahují rovněž všechny atributy, které odvolatel uvádí jako nezbytné ve svém odvolání. K použité zkratce „R“ jako označení přestupku rychlosti odvolací správní orgán uvádí, že v tomto případě je z celkového kontextu zcela zřejmé, že se jedná o přestupek překročení rychlosti, jelikož zkratka „R“ je doplněna údaji o stanovené a překročení rychlosti a výsledné rychlosti po odečtu. Dále je zde uvedeno zákonné označení přestupku. Skutečnost, že se v tomto případě jedná o překročení rychlosti je zcela jednoznačná a je nezaměnitelná s žádným jiným přestupkovým jednáním, které by odvolatel případně spáchal. K tomuto se vztahuje rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20, kde je uvedeno, že „...s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé nebo zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ustanovení § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami Jízda bez použití „BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“. K bodu odvolání, ve kterém odvolatel zmiňuje rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odvolací správní orgán uvádí, že každé rozhodnutí, resp. řeší určitý specifický případ konkrétního řidiče a není závazný pro další rozhodování jiných správních orgánů. Zdejší správní orgán má za to, že popis přestupkového jednání na všech pokutových blocích je na základě výše uvedeného naprosto postačující ve věci záznamu bodů“.

Z právě provedené citace odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá nedůvodnost námitek žalobce, neboť žalovaný „posuzoval jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče“ a zabýval se i žalobcem označeným „rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje“. Žalovaný se nedopustil žalobcem namítaným pochybení, tudíž bylo na žalobci, aby eventuálně konkrétními námitkami poukazem konkrétní skutečnosti zpochybnil způsobilost jednotlivých rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů.

Soud neshledal důvodnou ani třetí skupinu žalobních bodů.

Předně je nezbytné uvést, k tvrzením žalobce, že „jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení“, se nezakládá na pravdě, jak vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti druhé skupiny žalobních bodů.

Pokud žalobce tvrdí, že „i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu“, lze se s jeho tvrzením ztotožnit, kromě údaje o tom, že žalovaný použil „argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí“. Tento argument žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepoužil. Tato obecná tvrzení však nijak neprokazují zákonnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o námitku žalobce, že „přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 nesplňují dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí“, je nezbytné uvést, žádné takové pokutové bloky ani pokutové bloky stejných sérií nebyly podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

Pokud jde o námitku žalobce, že „v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“ je vhodné zopakovat závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku uvedl, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. Ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích, ve znění účinném v době spáchání přestupku, stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu nebo na pokyn "Stůj" daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu podle zvláštního právního předpisu. Ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví, že při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá" se symbolem „Dej přednost v jízdě!“ a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Dalším údajem na přestupkovém bloku je, že přestupek byl spáchán dne 22.1.2010 v 19.10 hod. v Karviné na tř. 17. listopadu. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“.

Pouze a jen na základě popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, tedy nelze dospět k závěru o nezpůsobilosti rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů. Již z tohoto důvodu nemůže být námitka žalobce shledána důvodnou.

Přesto, pokud jde o pokutový blok ze dne 15.11.2013, byly v něm krom údaje „rychlost v obci“, označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, označení za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na základě těchto skutečností je nezbytné dospět k závěru, že „taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“.

Pokud jde o námitku žalobce, že „v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „neužil

bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“, ani tuto nelze shledat důvodnou.

Na pokutovém bloku ze dne 5.11.2008 byly krom údaje *„jízda bez zapnutého bezpečnostního pásu“* označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na pokutovém bloku ze dne 17.6.2011 byly krom údaje *„řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“* označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, označení za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na pokutovém bloku ze dne 15.8.2014 byly krom údaje *„řidič nepřipoután za jízdy bezpečnostním pásem“* označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, označení za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na základě těchto skutečností je nezbytné dospět k závěru, že ve všech třech případech *„taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“*.

Z popisu deliktního jednání žalobce je navíc zcela jednoznačné, že byla trestána jeho jízda bez připoutání se bezpečnostním pásem, nikoli nepřipoutání se spolujezdce. U přestupků ze dne 17.6.2011 a 15.8.2014 je výslovně uvedeno, že nepřipoután nebyl *„řidič“*. U přestupku ze dne 5.11.2008 byla sankcionovaná *„jízda“* žalobce *„bez zapnutého bezpečnostního pásu“* nikoli *„nepřipoutání se spolujezdce“*.

Pokud jde o námitku žalobce, že *„v případě nezastavení na signál stůj, není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „jízda na červenou aj.“*, ani tuto nelze shledat důvodnou.

Na pokutovém bloku ze dne 28.10.2012 byly krom údaje *„jízda křižovatkou na červenou“* označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, označení za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na základě těchto skutečností je nezbytné dospět k závěru, že ve všech třech případech *„taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“*.

Pokud jde o označení porušeného ustanovení, je na pokutovém bloku uvedeno: *„§ 4 písm. c) z.č. 361/2000 Sb.“*. Z rozhodnutí je tak jasně patrné, že žalobce porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

Namítá-li žalobce, a to pouze obecně, že *„z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít“*, je nezbytné uvést, že na všech pokutových blocích je uvedeno, kdy a kde mělo ke spáchání přestupků žalobcem dojít. Ve spojení se zákonnými ustanoveními na pokutových blocích uvedených, je zcela zřejmé, že sankcionováno bylo deliktní jednání žalobce na *„pozemních komunikacích“*. Z ničeho nevyplývá a žalobce ostatně ani netvrdí, v případě jakého přestupku se mělo jednat o prostor *„mimo pozemní komunikaci“*. Dlužno však doplnit, že nic takového žalobce důvodně tvrdit ani nemůže, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, *„správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu*

bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ Správnost a zákonnost pokutového bloku tak žalovaný přezkoumávat nemohl.

Konečně k tvrzením žalobce o tom, že „údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku“, že „je třeba takového podklady posuzovat individuálně a není možné popisy skutku v rozhodnutí paušalizovat“ a že „správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost“, je nezbytné uvést, že s těmito se ve své podstatě ztotožňuje i soud, avšak tyto obecné proklamace neprokazují zákonnosti či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 26. dubna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová